

**118η Συνάντηση
Μετα-Ψυχολογίας**

Βασίλειος Μαούτσος

22/2/11

Μεταψυχολογικό Σεμινάριο

‘Ελληνικό Ινστιτούτο Κλασικής Ψυχανάλυσης’

‘Formulations on the Two Principles of Mental Functioning’, 1911

(7η Συνέχεια), Τόμος XII

Αφήσαμε για το τέλος δύο προτάσεις του Φρόιντ που ποτέ δεν εξερευνήθηκαν περαιτέρω στα υπάρχοντα κείμενά του. Επειδή δε θα επανέλθουμε σ’ αυτές πολύ εκτενέστερα δεν θα κάνουμε παρά μόνον ένα τελευταίο σχόλιο στη παρούσα φάση μελέτης αυτού του κειμένου. Λέει ο Φρόιντ: ‘...(η επιλογή του αντικειμένου) θα εξαρτηθεί από την συγκεκριμένη φάση εξέλιξης αφενός του εγώ και αφετέρου της λίμπιντο κατά την οποίαν έχει επισυμβεί η ανασχετική προδιάθεση για ανάπτυξη’. Εδώ ο Φρόιντ αναφέρεται και πάλι στην ανασχετική προδιάθεση του ασθενή που διαθέτει ένα αναπτυξιακό πλεόνασμα η εκφόρτηση του οποίου είναι προβληματική έως αδύνατη. Πράγματι, ο ασθενής στην προσπάθειά του να βγει από την αυνανιστική του προδιάθεση που έχουμε σχολιάσει προσπαθεί να κάνει επιλογή σεξουαλικού και συναισθηματικού δεσμού αλλά εμποδίζεται από το γεγονός ότι το τεράστιο εγώ της πραγματικότητάς του δεσπόζει του εγώ της ευχαρίστησής του που είναι πολύ ανεπαρκές για να επιβληθεί. Ένας πιθανός ‘συγχρονισμός’ ανάμεσά τους θα διευθετούσε το ζήτημα. Στο ερώτημα του ατά πόσον κάτι τέτοιο μπορεί να συμβεί ας θυμηθούμε ότι οι καταβολές τόσο της ευχαρίστησης όσο και της πραγματικότητας είναι οι ίδιες. Συνεπώς, όταν το εγώ της ευχαρίστησης αντιμετωπίσει το εγώ της πραγματικότητας γνωρίζει ότι μπορεί να γίνει απόλυτα αποδεκτό απ’ αυτό αρκεί να αποποιηθεί της αυνανιστικής του προδιάθεσης που ήταν η (σχεδόν) αρχική αιτία της απώθησης και της ύπαρξής τους.